

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2000. január 1.
(újév)

Cseri Kálmán

GYŐZELEM A KÍSÉRTÉSSEN

Lekció: Lk 4,1-13

Alapige: Lk 4,12-13

Jézus így válaszolt neki: „Megmondattott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” Amikor az ördög elvégzett minden kísértést, eltávozott tőle egy időre.

Imádkozzunk!

Mindenható Isten, magasztalunk ennek az esztendőnek első reggelén. Köszönjük megtartó kegyelmedet, köszönjük, hogy ígéreteid érvényesek erre az új évre is. Köszönjük, hogy örökkévaló a te hűséged.

Jó, Atyánk, hogy rád nézhetünk, hogy nem magunkat kell vizsgálnunk, hogy mennyi kintartás lesz bennünk, mihez van erőnk, és mihez nincs. Köszönjük, hogy nem a szerencsében, sorsban vagy balsorsban kell reménykednünk vagy tőlük rettegnünk, mert tudhatjuk, hogy te vagy ennek a világnak az ura. Tudhatjuk, hogy minden, ami létezik, az tőled van, te alkottad, és ténylegesen gyakorolod hatalmadat mindenek felett.

Valljuk most igazán teljes szívünkkel és értelmünkkel, hogy egyedül tiéd az uralom, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Köszönjük, hogy ez ad nekünk békességet. Köszönjük, hogy így nézhetünk előre, tudván azt, hogy a jövődönket te készítetted el, és minden napot a te kezedből várhatunk és fogadhatunk el.

Köszönjük, hogy egészen bizonyosak lehetünk abban, hogy jól tudod, mire van szükségünk, mielőtt még kérnénk tőled. Köszönjük, hogy azoknak, akik téged szeretnek, minden a javukat munkálja. Szeretnénk ezek közé tartozni. Segíts minket, hogy ebben az évben igazán az jellemezzon mindnyájunkat, hogy szeretünk téged teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és minden erőnkkel, és szeretjük felebarátainkat, mint önmagunkat. Ehhez segíts közelebb minket most is.

Kérjük tőled ezen az első reggelen már a te igédet. Tudjuk, Urunk, hogy minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet, és a te beszéded hatalom. Tudjuk, hogy az emberi szó mögött te magad tudsz megszólalni, és a te szavaddal ma is tudsz teremteni, mint a mindenség hajnalán.

Teremtsd újjá egészen a mi gondolkozásunkat, jellemünket, egész életünket! Tudod, hogy melyikünknek van szüksége vigasztalásra, biztatásra, bátorításra, vagy melyikünknek

van szüksége arra, hogy végre összetörjünk előtted és megalázzuk magunkat. Kérünk, munkáld bennünk igéddel azt, ami kell a mi boldog, tartalmas életünkhöz és üdvösségünkhöz.

Várjuk most is a te szavadat. Szólj, Urunk, hallják a te szolgálád!

Ámen.

Igehirdetés

Olyan sok bibliaolvasó kalauzt vásárolt a gyülekezet az iratterjesztésben, hogy feltehetően több százan e szerint a kalauz szerint fogjuk olvasni ebben az új évben a Szentírást. Sokan ma vették először a kezükbe, és olvasták el ezt a mára kijelölt igét. Gyülekezeti alkalmainkon is gyakran a kalauz szerinti igéről hangzik majd az igehirdetés. Fogadjuk el Istentől ezt a ma következő igeszakaszt, és tekintsük ennek az üzenetét az egész előttünk álló ismeretlen esztendőre Isten segítségének.

Ezzel az igével Isten józanít és bátorít bennünket. Józanít, mert előre figyelmeztet, hogy lesznek kísértéseink ebben az évben is. Mindjárt bátorít is, mert biztosít arról, hogy lehet győzni a kísértések között. Nem szükséges az, hogy a kísértésből bűn legyen. Nem kötelező belegyalogolni a kísértések csapdájába. Jézus legyőzte a kísértőt, és Ő ad győzelmet nekünk is. Még azt is megtudjuk ebből az igéből, hogyan győzött.

Éppen ezért először nézzük meg ennek a történetnek a bevezetőjét, amivel keveset szoktunk foglalkozni, utána ma csak röviden azt a három kísértést, amivel az ördög Jézust támadta, majd egy kicsit részletesebben azt, hogy mi volt Jézus győzelmének a titka. Hiszen mindannyian győzelmes életre vágyunk, és a kísértések között különösen is szükségünk van arra, hogy tudjuk, hogyan lehet azokon győzni.

1. Azzal kezdődik ez a történet, hogy Jézus Szentlélekkel betelve visszatért a Jordántól — ahol megkeresztelkedett — és a Lélek a pusztába vitte. Ott negyven napon át kísértette az ördög, és nem evett azokban a napokban semmit, de amikor azok elmúltak, megéhezett.

Jézus mindenben Isten Lelkének a vezetése szerint járt. Még ide, a kísértés helyére is a Lélek indítására ment. Bárcsak az jellemzene bennünket ebben az esztendőben, hogy Isten Lelke vezet minden tekintetben bennünket! Csak oda megyünk, ahova a Lélek indít, és sehova nem megyünk, ahova Ő nem akarja, hogy elmenjünk. Viszont mindenhova készek vagyunk, ahol Ő akar velünk valamit, adni valamit, vagy próbálni bennünket, még akkor is, ha ezek az utak nehezek, még akkor is, ha az az út a pusztába vezet, a magányba, a próbáltatásba, a nélkülözésbe. Hiszen Isten éppen ezekben a helyzetekben edzi keményre az övéit, és készít fel bennünket későbbi győzelmekre.

Fontos tanítása ennek a történetnek, hogy az ördög nem a hitetleneket kísérti. A hitetleneket nem kísérti, hanem fogja, a markában tartja őket, és azt csinál velük, amit akar. A hívőket támadja. Mert mi a kísértés célja? Az, hogy bizalmatlanokká tegyen minket Istennel szemben, megingassa a hitünket, eltávolítson, vagy ha lehet, elszakítson bennünket Istentől. A hívő élet harc. Ebben a harcban születnek azonban a győzelmek. Nekünk egy pillanatra sem szabad elfelejtenünk, hogy nem két egyenrangú fél küzdelme Jézus és az ördög harca, mert Jézus legyőzte őt. Legyőzött ellenfél utóvéd harcai támadnak bennünket. Mi a győztes oldalán harcolhatunk, ha Jézus Krisztussal igazi közösségünk van. A háború nagypénteken eldőlt. Jézus lefegyverezte a fegyedelemsegeket és hatalmasságokat. Így olvassuk: őket bátran mutogatta, diadalt aratott rajtuk. (Kol 2,15)

Nekünk viszont, amíg ezek az utóvédharcok folynak, ismernünk kell az ellenséget, és ismernünk kell az ő szándékait. Pál apostol

nagy határozottsággal írja ezt le, hogy ismerjük az ő szándékait. Sok hívő azonban nem ismeri. Nem veszik komolyan, hogy az ördög személyes hatalom, sokkal erősebb, mint mi, mert szellemi lény, de Jézus sokkal erősebb, mint ő, és ezért, aki Jézussal szövetségben él, az védve van.

Ravasz ellenség az ördög. Éppen ez a történet is mutatja, milyen gondosan időzíti a támadásaid. Jézus hosszú böjtjének a végén támadja meg azzal, hogy a követ változtassa kenyérré. Ő pontosan tudja, melyikünknek mik a gyenge pontjaink, hogy kit mivel, mikor és hogyan kell kísérteni, és kivárja azt a pillanatot, amikor a legerőtlenebbek vagyunk. Amikor összejön minden, amikor talán fizikailag is legyengült állapotba kerülünk, amikor szétszórt a figyelmünk, amikor fáradtak vagyunk, amikor a legkönnyebben eredményt érhet el.

Megtudjuk még ebből a bevezető részből azt is, hogy hogyan támad az ördög. Úgy, hogy valami látványt mutat az embernek, ami felcsigáz benne bizonyos kívánságokat. Ha elkezd játszani ezekkel a kívánságokkal, akkor tapasztalnia kell azt, amit Jakab így ír: „Mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Aztán a kívánság megfogánván bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” (Jak 1,14-15)

Az a fontos, hogy ne foganjon meg. Az ellen semmit nem tehetünk, hogy támad, hogy kísért, de az ellen tehetünk, hogy a kísértésből bűn legyen. Úgy kísért, hogy olyan gondolatokat juttat eszünkbe, hogy..., meg olyan indulatokat kavar bennünk, amik... Azt a látszatot kelti, hogy ő jóakarónk, mindig „segíteni” akar. Az első embert is úgy szakította el Istentől, hogy azt ígérte nekik, ha rá hallgatnak, olyanok lesznek, mint Isten.

Az ördög pénzhez akar juttatni a szorult helyzetben. Egészséget, gyógyulást akar adni, amikor már csődöt mondott sokféle próbálkozás. Mindig, mint jóakaró jelentkezik. Csak arról nem beszél soha, hogy mi ennek az ára, ha valaki tőle szívességet fogad el. Mert min-

dig kiderül, hogy nem is annyira jót akaró, mint jó takaró, aki eltakarja előlünk az élő Istent. Eltakarja előlünk a bűnnek a következő ményeit, eltakarja azt, mi az ára annak, ha valaki beugrik neki, és még önmagát is igyekszik eltakarni, letagadni és a maga anonimitásába, névtelenségébe húzódva meggyőz tömegeket arról, hogy ő nincs is, vagy pedig ő csak valaminek, a rossznak a megszemélyesítése, de nem olyan személyes hatalom, akitől tartanunk kellene.

Jakab nemcsak azt írja, amit az előbb idéztem, hanem azt is: álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek. Közeledjete Istenhez és közeledni fog hozzátok. (Jak 4,7-8)

Nem kell nekünk megrémülnünk tőle. Tisztában kell lennünk a létével, hatalmával, gonosz szándékával. De aki Jézussal szövetségben harcol, annak az Ő győzelme hit által adataik.

2. Hogyan támadta itt Jézust? Ez maga már elgondolkoztató tény, hogy még Őt is megpróbálta letéríteni az engedelmesség útjáról és szembefordítani mennyei Atyjával.

a) Ezt mondta neki az ördög: ”Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.” A negyvennapos böjt után Jézus irgalmatlan éhes lehetett már, és amikor befejezte a szolgálatra való felkészülését, elemi erővel tör rá az éhség és enivaló utáni vágy. Akkor mutat neki egy követ, lehet hogy valami kenyérformájú követ — mert nem arról van szó, hogy köveket, hanem ezt a követ változtasd kenyérré. Van hatalma erre Jézusnak? Van. Ráadásul még azt is bebizonyíthatná, amit kétségbe von, — ha Isten Fia vagy, — hogy ő Isten Fia. És Jézus mégsem teszi ezt. Egy pillanatig sem gondolkozik azon, hogy hallgasson erre az ördögi tanácsra vagy nem.

Miért nem gondolkozik rajta? Mert ördögi tanács volt, és az ördögtől neki nem kell kenyér, de még ötlet sem kell arra nézve, hogyan juthatna kenyérhez. Miért? Mert ismeri a folytatást is. Ha Jézus itt enged ennek az ördögi javaslatnak, azzal lelép az engedel-

messég útjáról, és akkor nincs Gecsemáne, nincs Golgota, nincs húsvéti feltámadás, nincs pünkösöd, csak a pokol torka ásít mindnyájunkra, és ott pusztulunk el. Ő ezt pontosan tudta. Éppen ezért egy pillanatig sem foglalkozott még a gondolatával sem, hogy mi lenne, ha isteni hatalmát arra használná, hogy ilyen hosszú böjt után — amit egyébként már be is fejezett és kezdődhet az a korszak, amikor újra enni fog — azt esetleg ezzel kezdené. Nincs esetleg. Semmi nincs, ha azt az ördög javasolja.

Egy igével veri vissza és vet véget az egésznek: „Meg van írva, hogy nemcsak kenyérral él az ember.” — Ezzel részéről be is van fejezve.

Két fontos biztatása van ennek az új évről nézve. Jó lenne, ha az egész kenyérgérgést mindenestől egészen rábíznánk a mi szerető menyeyi Atyánkra. Jó lenne, ha bíznánk abban, hogy Ő valóban tudja, mire van szükségünk. Itt most kenyéren nemcsak a mindennapi táplálékot kell értenünk, hiszen a Szentírás is mindazt érti rajta, ami ahhoz szükséges, hogy emberi életet éljünk, amire egyáltalán szükségünk van.

Hisszük-e, hogy megadja nekünk a mi menyeyi Atyánk az idén is azt, amire szükségünk van: a kenyeret, a szükséges egészséget, a lelki fejlődésünkhöz szükséges próbákat, a próbák határát Ő szabja ki, mert nem azt akarja, hogy összeroskadjunk, hanem, hogy megtisztuljunk. Ő ad győzelmeket, Ő mutatja meg, mi az, amit nem nekünk adott, csak nálunk tett le, hogy továbbadjuk másoknak. Hisszük-e azt, hogy gazdag a mi Atyánk, és nem sajnál tőlünk semmit? Ott van-e bennünk az az eltökélt szándék, hogy az ördögtől pedig nem kell semmi? Sem pénz, sem gyógyulás, sem dicsőség, semmi, semmi, semmi. Ha ő kínál bármit, ha tisztátalan módon juthatunk bármihez, nem kell! Csak a mi Atyánktól kell. Amit az ördög kínál, annak végzetes ára van.

A másik, amit megtanulhatunk Jézus magatartásából: az Istentől kapott képességeinket

csak Isten használhassa. Bárcsak úgy telne el ez az év, hogy senki más ne használhatna bennünket. Mi magunk sem akarnánk függetleníteni magunkat Teremtőnktől. Amit tőle kaptunk, azt Ő használja. Minket mindenestől Ő használjon arra, amire akar, mert csak akkor leszünk igazán boldogok.

b) Az ördög azonban nem adja fel. Folytatja. „Felvitte őt egy magas hegyre, megmutatta neki a föld országait egy szempillantásban, és ezt mondta neki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom. Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez.”

Tipikusan ördögi az egész. A hatalom kísértése. Ő mindig a régi természetünkre, az óemberünkre épít. A mi óemberünk hihetetlenül hataloméhes. Úgy tünteti fel a dolgot, mintha neki korlátlan hatalma lenne e fölött a világ fölött. Nekem adatott, és annak adom, akinek akarom... Ez közönséges hazugság. Hogy fejezzük be a Mi Atyánk-ot? Tiéd az ország — az uralom, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Egyedül Istené. Azt csak úgy mellékesen jegyzi meg a végén: ha te engem imádsz, mindez a tied lesz. Hosszan ecseteli az ígéretet, élénk színekkel festi, mi lenne Jézusé, s halkabban, a végén: ha engem imádsz, akkor mindez a tied lesz.

Hihetetlen szemtelenség ez! Ami kizárólag Istent illeti meg, azt igényli magának. Vagy abból is igényel magának valamit. Az ember mindig kapható erre. Tiszteli Istent is, meg ad csak az Istennek kijáró tiszteletet valaki vagy valami másnak is. Jézus nem is tárgyal erről. Megint egy ígét idéz. Egyébként mind a három ígét a 5Móz-ból idézi pontosan. „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” — s részéről be van fejezve.

c) Az ördög részéről azonban nincs befejezve. Mert az is ördögi: ha Jézus az ige fegyverét használja, és azzal veri őt vissza, akkor ő is a kezébe veszi az ige fegyverét. Ő is ismeri a Bibliát. A harmadik kísértés: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat innen, mert

meg van írva: Angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged, és tenyerükön hordoznak, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” — Ez tényleg meg van írva a 91. zsoltárban. Csakhogy ez egy mondatnak a második fele. Az első felét nem idézi. Az első fele így hangzik: Azt mondtam az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem, Őbenne bízom! Az Úr az én oltalmam, a Felségest választottam hajlékommá. Mivel ragaszkodik hozzám — mondja Isten — az ő angyalainak parancsol, hogy meg ne üsse lábát a kőben.

Ez nem hangzik el a kísértés során, hogy ha ragaszkodsz Istenhez, akkor Ő megőriz téged minden helyzetben. Hiszen pontosan Istentől akarja elszakítani. Éppen azt akarja, hogy észrevétlenül ne ragaszkodjék Jézus tovább az Atyához. Van a Szentírásnak ilyen ördögi félremagyarázása, amikor a szavak stimmelnek, csakugyan mindez ott meg van írva, de a jelentése egészen más. Nekünk vigyázni kell arra, hogy ki hogyan idézi a Szentírást, vagy mi hogyan idézzük. Jézus itt végleg lezárja a kísértést s azt mondja: „Megmondattott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.”

A kenyér, a hatalom és a siker vagy népszerűség. Ugorj le, és akkor népszerű leszel. Három olyan terület, ahol nagyon kísérhetőek vagyunk. Hisszük-e, hogy Isten megadja a kenyérünket az idén is, van-e bennünk feltétlen bizalom Őbenne? Hisszük-e, hogy minden hatalom és dicsőség egyedül az övé, és megadjuk-e neki és csak neki adjuk-e meg ezt a dicsőséget? Tudjuk-e azt, hogy minden ilyen siker és népszerűség, ami tőle függetlenül lenne a miénk, az csak a kárhozatba visz és tőle szakít el? Készek vagyunk-e ragaszkodni hozzá, hogy ebben a szövetségben tapasztalhasunk, hogy megőriz minket és nem ütjük meg lábunkat a kőben.

3) Hogyan győzött Jézus? Mi volt az Ő győzelmének a titka? Egy alapvető dolgot szeretnék hangsúlyozni és két gyakorlatit.

Az alapvető az: azért győzött, mert Ő az erősebb. Nem győzhetett az ördög, mert összehasonlíthatatlanul erősebb Jézus. Ő mon-

dott egy példázatot, amit ritkán szoktunk magyarázni, pedig igen fontosat mond benne, és éppen az ördöggel való viszonyát tisztázza itt. „Amikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, amije van, biztonságban van. De amikor eljön a nálánál erősebb, reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, amelyhez bízott, és amit tőle zsákmányol, elosztja.” (Lk 11,21-22)

Az erős fegyveres őrzi az ő palotáját. Az ördög őrzi mindazokat, akik még nem lettek Isten gyermekei. De eljön a nálánál erősebb — ezt pirossal aláhúztam a Bibliámban. Mert a kísértéseink harcában ezt egy pillanatra sem szabad elfelejtenünk. — Eljön a nálánál erősebb és Ő minden fegyverét elveszi, és legyőzi, és kiszabadítja a foglyait. Ez a nálánál erősebb: Jézus. És aki az erős elől az erősebbhez menekül — vagy nem is kell menekülnie, mert eleve az erősebbhez tartozik, az biztonságban van, az védelmet kap, annak győzelmei lesznek, annak nem kell félnie. A feltétel az, ami a 91. zsoltárban van: aki ragaszkodik Őhöz, az megtapasztalja újra és újra, hogy Jézus erősebb. Ezért győzött Ő, és így az Ő emberi testében, a végső kimerültség állapotában is erősebb volt, mint az ördög, mert azzal, hogy Jézus az Ő örök isteni természete mellé magára vette a mi emberi természetünket is, ennek minden sebezhetőségével együtt, ezzel nem szűnt meg mindható Istennek maradni. Ezért bizonyult erősebbnek még ebben a végsőig legyengült állapotban is.

Van két olyan gyakorlati útmutatás Jézus magatartásában, ami nekünk nagy segítségünkre lehet.

Az egyik, hogy megrendíthetetlenül ragaszkodott az Atyához. A másik: biztos lábakkal állt az írott kijelentésen, a Biblián. Mind a három választát a Szentírásból idézi és a bevezetője ez: Meg van írva... Így kell forgatni a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. Pál apostol az Ef. 6-ban az Isten fegyverei között említi ezt, hogy „a Lélek kardja”. Az összes többi védekező eszköz, nem is fegyver, amit ott felsorol, egy támadó fegyver

van: a kard, a Lélek kardja, mely az Isten beszéde. Így kell ezt forgatni, mint fegyvert. Ragaszkodott az Atyához és ragaszkodott a Szentíráshoz, s ez adott neki erőt. Nekünk meg még inkább ez adhat erőt.

Feltétlen engedelmességgel ragaszkodott az Atyához. Nekünk ugyanígy kell ragaszkodnunk Jézushoz. Ezért fontos, hogy bízunk benne, hogy egyre jobban megismerjük Őt, hogy szeressük Őt teljes szívünkben, mert mi már nem beszélhetünk így az ördöggel, mint Ő. Mi egyáltalán ne beszéljünk az ördöggel! Kísértések idején azt se mondja senki, hogy távozz tőlem sátán! Ezt csak Jézus mondhatta, mert Ő volt erősebb nála. Nekünk egyáltalán semmit nem kell mondanunk az ördögnek. Nekünk ne legyen vele kapcsolatunk. Nekünk Jézussal legyen kapcsolatunk, majd Ő megszabadít, majd Ő megvédelmez, majd Ő megmutatja, hogy erősebb.

Ott kell lennie a szívünkben annak az eltökéltségnek — és erre az esztendőre Isten ezt mindnyájunknak a szívébe akarja vésni —, hogy ami az ördögtől jön, *az nem kell!* Akármilyen jónak és szépnek látszik, akkor sem, mert az biztos, hogy rossz, és biztos, hogy árt. Nem kell gyógyulás, nem kell pénz, nem kell segítség, nem kell siker. Amit ő ajánl, az nem kell. Észre kell vennünk, hogy mi az, amit ő ajánl.

Nem kell olyan anyagi előny, ami másnak a kárán lehet a mienk. Nem kell olyan öröm, ami miatt más valaki sír. Nem kell olyan élvezet, ami másnak szenvedést okoz. És nem kell egyáltalán semmi, amihez csak az Isten törvényét megszegve juthatnánk hozzá. Nem olyan nehéz felismerni, hogy mit kínál nekünk az ördög. Főleg, ha valakinek fontos az, hogy különbséget tegyen jó és rossz, Istentől való és alulról való között. Akiben Isten Szentlelke van, annak a Szentlélek ezt egyértelműen mutatja. Itt is fontos lesz az, hogy újjászületett emberek vagyunk-e, mert csak akkor van Isten Szentlelke bennünk. Csak figyelni kell rá és engedni neki. Ez az eltökéltség nagyon fontos, és az, hogy egy pi-

cit se kezdjen el játszani az ember még a gondolatával se, hogy mi lenne, ha mégis engednék neki: Jó, nem engedek, mert tudom, hogy tőle van, de mégis mi lenne? Ebből biztos, hogy bűn lesz. Megfogam a kísértés, és teljességre jutván halált nemz.

Ne haragudjatok, ha most magyarul beszélek. A kísértéseinket csak az első pillanatban fojthatjuk meg, ha már elkezdünk játszani velük, akkor azok kezdenek játszani velünk? és a végén csak a könnyek maradnak a számunkra. Mondok néhány példát.

Egyszer egy idős, bölcs lelkigondozóval beszélgettek fiatalok. Mint fiatal lelkész én is ott voltam, s azt kérdezték tőle: a párkapcsolat alakulása során meddig lehet elmenni a testi érintésben, mi a határ? Olyan természetes egyszerűséggel mondta ez a bölcs, hívő ember: ne nyúljatok a gombokhoz és cipzárokhoz! Ott a határ. Mert ha azokhoz nyúl az ember, utána valószínű nincs megállás. Ugyanez érvényes azokra is, akik küszködnek az önkielégítéssel. Ugyanez érvényes mindenféle kísértésre.

Kiküldetésbe vagy külföldi útra küldenek egy vállalatnál egy nőt meg egy férfit. A szállodában egymás mellett levő szobában laknak. Ne kezdjen el játszani a gondolattal se egyik se: mi lenne, ha átmennék a másikhoz. Abból lefekvés lesz. Ezt biztosra lehet venni. Számptalan eset mutatja.

Ott van valami, amire nekem régóta fáj a fogam, annak az illetőnek, aki ott felejtette, három is van abból. Nekem egy sincs. Nyugodtan elvehetném, soha nem tudja meg senki. Itt kell megállni. Legfeljebb úgy teszem el, hogy holnap visszaadom neki. Ott felejtetted, megtaláltam. De még a gondolattal se kezdjek el játszani, hogy mi lenne, ha nem neki adnám vissza, hanem eldugom otthon, aztán majd később használom.

Ez az eltökéltség jelenti azt, hogy ragaszkodunk a mi Urunkhoz. Aztán mégsem a mi nagy eltökéltségünk fog győzelmet adni, hanem Ő ad nekünk győzelmet, de ahhoz ott kell maradnunk az Ő közelében, és tíz körömmel

kapaszkodni belé, amikor a kísértések viharába kerülünk. Így viszont meg lehet állni.

Jézus iszonyatosan éhes lehetett ebben a helyzetben, és iszonyatosan nagy kísértés lehetett egy kenyérformájú kő, meg ez a kedves, nyájas apellálás az Ő mindenható hatalmára. És tényleg semmiből sem állt volna neki azt a követ kenyérré változtatni, — mégsem tette. Többször voltam ilyen harcokban, hogy azt mondtam magamban: ha belepusztulok, akkor sem. De nem fogunk belepusztulni, erről a mi Urunk gondoskodik, sőt megedz minket ezekben a harcokban, ha ott van bennünk ez az eltökéltség. Ha meg nincs, csúszunk lefelé a lejtőn, mert az olyan síkos, mint ma az utak.

Mintha csak ehhez kaptam volna illuztrációt, karácsony előtt az egyik mentő miszsió kedves ünnepi jókívánságok mellett elküldte azt a levelet, amit szabadult alkoholistáknak szeretetteljes baráti tanácsként adtak, hogy legyen tanulság a számunkra is. Itt van ilyen: mit lehetne tennem, hogy az ünnepek alatt józan maradjak? Mert a mániánk, hogy kínáljuk egymást itallal. Csak akkor összejövetel az összejövetel, ha ott alkoholszag is van. Egy szabadult alkoholistának ez a halála lehet, és ezzel sem törődnek sokan. Ilyen gyakorlati dolgokat ír: ne felejtjük, hogy az alkoholizmus gyógyíthatatlan betegség. Az alkoholista nem tud mértékkel inni, ha egy-szer inni kezd, nehezen tudja abbahagyni. De az alkoholizmus kezelhető. Aki alkoholista, ugyanúgy élhet, mint bárki más, ha soha, sehol, semmi szeszestalt nem iszik. Éppen ezért: nem kell fogadkozni, hogy soha többé életemben. Elég csak ezt elhatározni: csak ma nem iszom. Az ünnep alatt biztos, hogy kínálni fognak titeket is — írja ezt a szabadult barátainak. Jó, ha előre gondolunk arra, mit mondjunk ilyenkor, miért nem iszunk. Például ezt mondhatjuk: keveset nem tudok, sokat nem akarok inni. Vagy: én már megittam egy életre a magamét. Vagy: én csak az első pohárral nem akarom meginni. Ez az eltökéltség segítheti át az embert az első akadályokon,

aztán ha ragaszkodik Istenhez, Ő ad neki győzelmet.

Ezután van szó ilyen gyakorlati tanácsokról is, hogy mindenki tudja, kit hívjon fel, ha mégis erős lesz a kísértés, mert a testvéri bátorítás sokat jelent. Tartózkodjanak ezek az emberek még egy rumos meggytől is, mert az is nehéz helyzetbe sodorhatja őket.

Szóval Jézusnak ez az eltökéltsége itt egészen nyilvánvaló. Kérdés az: készek vagyunk-e mi erre? Ami alulról való, nem kell. „Mindен jó adomány és tökéletes ajándék felülről való és a világosságok Atyjától száll alá” — ezt olvassuk szintén a Jakab levelében. Amiről csak gyanítjuk is, hogy alulról való, nem kérem, akármilyen nagy szükségem lenne most rá, akkor sem. Az én Atyám meg fogja nekem adni azt, amire szükségem van, és annak nem lesz ára. Az ajándék, azt Ő szeretetből adja. Az ördög pedig benyújtja a számlát.

Erősítést jelenthet nekünk az, hogy meg van írva: Jézus hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. Tudja, milyen az, embernek lenni. Ezért járulhatunk hozzá bizalommal. Így olvassuk ezt a Zsidókhöz írt levélben: „Amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén segíthet azoknak, akik megkísértetnek.” (...) „Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna együtt érezni velünk a mi erőtlenségünkben, hanem, aki megkísértetett mindenben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt, járuljunk hát bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor szükségünk van segítségre.” (Zsid 2,18; 4,15-16)

Bízunk így Jézusban, hogy Ő tudja, milyen az, megkísértetni, de akarjunk győzni!

A másik fegyver, — amiről most részletesen nem akarok beszélni, majd, ha Isten segít egy hét múlva, vasárnap — hogy milyen komolyan vette Jézus az írott ígét, a Szentírást. Nem furcsa ez, hogy Isten Fia a maga kísértéseiben újra és újra egy-egy bibliai igébe kapaszkodik, és nem magyaráz az ördögnek, nem tárgyal vele. Egyetlen igével veri vissza, és ez olyan erős fegyver, hogy visz-

szakozik az ördög. Aztán jön valami újjal, de az a menet be van fejezve. Az ige kőszálként megáll, megszágyonul, ki bántja — énekeljük az egyik énekünkben. (390.)

Isten ígését sokkal jobban kell ismerünk, sokkal pontosabban kell tudnunk idézni, mert csak akkor látjuk, ha valaki ördögi módon félremagyarázza és elhagy belőle valamit, vagy hozzátesz valamit, és ma ez nagy divat. Isten ígésének bennünk kell élnie, hogy a Krisztus beszéde lakozzék tibennetek gazdagon. Erre az évre lehet ez a gyönyörű programunk. Ennek sok áldásos kihatása lesz az egész életünkre.

Kísértéseink tehát biztos, hogy lesznek, de Isten győzelmet ígér azoknak, akik hozzá

ragaszkodnak. Engedjük, hogy a Lélek vezessen minket ebben az évben is minden tekintetben. Bízunk a kenyerünket egészen a mi Atyánkra és minden ezzel kapcsolatos dolgot egyedül tőle kérjük és várjunk. Adjuk meg a dicsőséget egyedül Őneki és vegyük komolyan, hogy a hatalom az övé mindörökké. Ne kelljen nekünk semmi, ami nem tőle való: se siker, se népszerűség, se semmi más. A kísértések harcában pedig még inkább ragaszkodjunk Jézushoz, a győzteshez, és álljunk sokkal biztosabban az ige mozdíthatatlan talaján. Ismerjük meg a Szentírást, azon keresztül Isten gondolatait sokkal erőteljesebben, és így visz majd minket győzelemtől győzelemre.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, olyan szép ezt itt énekelni, és olyan nehéz mégis megállnunk, amikor támad az ördög bennünket is. Sokszor félelem fog el bennünket, amikor látjuk, hogy mennyire diadalmaskodik körülöttünk ebben a világban. Mennyire természetessé vált és elterjedt a hazugság, mennyire mindennapi esemény az erőszak, milyen sokan lesznek tudva vagy tudatlanul eszközei az ördögnek.

Köszönjük, hogy felnézhetünk tereád, és bizonyosak lehetünk abban, hogy a tied minden hatalom és legyen a tied minden dicsőség is!

Könyörülj rajtunk, és adj nekünk győzelmeket ebben az évben. Sokszor magunktól adjuk fel a harcot. Sokszor alul maradunk, mert elfelejtjük, hogy erőnk magában mit sem ér. Taníts meg minket bízni benned, az erősebben, Urunk Jézus Krisztus!

Kérjük ezt a magunk személyes életére nézve. Könyörgünk hozzád a szeretteinkért, és egyházunkért, hogy szóljon abban erővel és hatalommal a te ígéd, amelyik kőszálként megáll. Könyörgünk hozzád országunkért és népünkért az ország határain kívül is, adj lelki ébredést ennek a népnek, és felülről való bölcsességet a vezetőinek. Adj olyanokat is, akik tudatosan engedelmeskedni akarnak neked, akik bizonyosak abban, hogy egyedül a te akaratod a jó akarat. Könyörülj meg mindnyájunkon, hogy bízunk abban, hogy megvalósítható, megvalósul a te akaratod.

Engedd, hogy egyre jobban értsük a Bibliát. Olyan sok része teljesen homályos a számunkra. Hadd világítson az nekünk. Szentlelked világosítsa meg az értelmünket is. Növeljed hitünket és oltsd belénk ezt az elszántságot minden jó mellett, ami tőled való, és minden gonosszal szemben, ami az ördögtől való.

Őrizz meg minket megalkuvásoktól, a dolgok összemosásától. Adj nekünk tiszta látást. Adj nekünk bölcs szívet, hogy tudjunk választást tenni jó és gonosz között. A te Szentlelked adjon nekünk erőt mindig a jónak való engedelmeskedésre.

Köszönjük, hogy tőled kérhetjük el a kenyerünket is és mindazt, ami most ezzel kapcsolatban eszünkbe jut. Adj nekünk helyes döntéseket az egész esztendőben. Add, hogy hű és bölcs sáfáraid legyünk, s tudjunk élni a te dicsőségedre és embertársaink javára.

Ámen.